

gekend, dit stralende geluk.... Intusschen, hij kon er zich dikwijls niet tegen verweren, midden in zijn geluksroes soms, tusschen Paulines hartstochtelijkste omhelzingen, voelde hij zich plotseling als verplaatst in de toekomst, en dit geheele leven van tegenwoordig in het verleden liggende, beseftte hij eensklaps, met een pijnigende intensiteit, de noodzakelijke eindigheid ervan. Dat Pauline hem altijd, en op deze zelfde wijze, zou blijven liefhebben — onmogelijk, onmogelijk! Als zij veertig zou zijn en hij vijf en zestig....? Het gebeurde Huib, na zulke oogenblikken, dat, in zijn verwarde en beklemmende gedachten, hij een krampigen, haast wanhopigen greep naar zijn werk deed. O, laat ik het toch vasthouden, laat ik er toch mijn toevlucht, mijn reden van bestaan in blijven zoeken — terwijl de woorden zich nog in hem vormden, verweet hij zich alweer hun egoïsme — er zal een tijd komen immers, dat ik niets anders meer heb! Niets meer dan dát — zijn altijd trouwe werk? O maar, het was ook iets groots en heerlijks...! En hij bleef er soms dagenlang verstrooid en mijmerig van, sloot zich op in zijn aparte kamertje, werkte met hartstocht en volharding aan een vroeger begonnen essay, een novelle, of andere „kleine opzet”, was tevreden als het lukte, genoot weer van vondsten en invallen, van stijlbouwsels, wel gerhytmeerde volzinnen en bladzijden, deed al zijn best zich daarin weg te leven — in deze spinsels van gedachte en gevoel, geestesbekoringen en mysterieuse innerlijke bevredigingen, die hij kende, kende....

Het duurde nooit lang. Het verlangen naar Pauline werd weldra te groot en te machtig. En na zulke korte, maar straffe werkperiodetjes herleefde hun liefderoes fel en intens. Nog altijd voller, hartstochtelijker scheen ook Pauline er zich aan over te geven.

Het was temidden van zulke dagen, van dikwijls extatisch, soms wel bijna te zwaar geluk — „haast niet te dragen” zuchtte Pauline soms in verrukking — dat de brief kwam, die een plotseling nieuw element in hun leven brengen zou, een voorwerp van aandachtig en ernstig denken, zooals ze er, in hun betrekkelijke zorgeloosheid, in het geheel geen verwacht hadden. Uit Indië kwam die brief en bleek van Dirk van Tholens eenigen broer te zijn. Sinds Cootjes dood had Huib, van zijn zonderlingen zwager direct, bijna niets meer gehoord — nu schreef diens broer. Van Tholen was gestorven. Dysenterie. En Hubert, zijn zoon, Hooglands petekind, thans een jongen van twaalf, bijna dertien jaar, bleef achter, eenzaam en verweesd, en tenger ventje, niet zwak toch blijkbaar, en met een helder, vlug verstand. Nu waren Antoine van Tholen, en Sophie, zijn vrouw, van meening: het werd tijd dat het neefje naar Holland kwam, om daar school te gaan en verder opgevoed te worden. Geldelijk, gelukkig, stond de jongen er niet kwaad voor. Antoine, die zijn voogd was, zijn vermogen